

คุณยายไม่เคยพูดว่า วัดสร้างเสร็จได้เพราะยาย เมื่อวัดมีเจ้าอาวาสปกครองแล้ว คุณยายก็วางมือจากการบริหารงานทุกอย่าง ท่านอยู่ง่ายกินง่าย ทำตัวเองราวกับผ้าชีรี้ว คอยดูแลความสะอาดเรียบร้อยเป็นหูเป็นตา หากพบว่ามีอะไรที่มีเค้าว่าจะเสียหาย ก็จะเข้ามากราบพระมาบอกให้ฟัง แล้วท่านก็ไป ไม่ออกความเห็น พระเห็นสมควรจะจัดการอย่างไรก็ทำไป

ดูสิ น้ำใจของคุณยาย จากที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นอาจารย์ แล้วลดตัวมาเป็นเพียงเด็กวัด... ท่านก็ทำได้

คุณยายจะมีอายุครบ ๘๐ ปี ในวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ.
๒๕๓๒ ที่จะถึงในไม่ช้า แต่ท่านยังแข็งแรงกระฉับกระเฉง

ทุกวันนี้คุณยายมุ่งแต่ทำภาวนา มีเวลาว่างก็ปลุกต้นไม้
ถอนหญ้าทำเท่าที่กำลังของคนอายุ ๘๐ ปีจะทำได้

วันหนึ่ง คุณยายนั่งถอนหญ้าอยู่ในวัด ถอนไปเรื่อยๆ
ทำทางสงบเหมือนตริกอยู่ในธรรมอาตมาจึงเข้าไปถามท่านว่า
“ยาย...นี่ทำอะไรอยู่หรือ”

“ยายถอนหญ้าไปก็ระลึกชาติถอยหลังไปเรื่อยๆ ไป
ดูว่าพระพุทธเจ้าในอดีต กว่าจะมาเป็นพระพุทธเจ้าได้ ท่าน
สร้างบุญอะไรมา มีขั้นตอนอย่างไร ยายอ่านหนังสือไม่ออก
อ่านพระไตรปิฎกไม่ได้ เลยต้องใช้วิธีนี้ ระลึกชาติถอยหลัง
ไปดูว่า พระอรหันต์ต่างๆ สร้างบุญอย่างไรจึงมาเป็นพระ
อรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้าสร้างบุญอย่างไร หลวงพ่อวัด
ปากน้ำท่านสอนให้ ก็ทำตามเรื่อยๆ

ยายเห็นว่าภพเบื้องหน้า ถ้าจะรวบรวมคนสร้างบารมี
อย่างจริงจังตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์
ทั้งหลาย นอกจากจะต้องรักษาศีลและทำสมาธิภาวนาอย่าง
เต็มที่แล้ว ยังต้องทำทานอย่างชนิดไม่ใช่ตามกำลัง แต่ต้อง
เต็มกำลังอีกด้วย เพื่อจะได้เสบียงกองโตๆ เกิดก็ชาติๆ
เสบียงจะได้ไม่ขาดแคลน

เมื่อเราทำบุญทำทานกันเต็มที่อย่างนี้ ไม่ว่าจะเกิดที่
ชาติๆ ต่อไปในเบื้องหน้า แม้เมื่อจะเกิดก็เลือกเกิดได้ เลือก

พ่อเลือกแม่ได้ เมื่อโตขึ้น จะทำมาหากินก็มีทุนพร้อม จะหยิบจะจับอะไรก็สำเร็จทุกอย่าง ยิ่งเราต้องการไปเป็นทิมใหญ่เท่าไร เราก็ต้องยิ่งสร้างทานบารมีให้มากขึ้นเท่านั้น จะได้พอเลี้ยงกันทุกคน ยายกำลังระลึกดูว่าจะทำอะไรให้ได้บุญใหญ่ๆ แล้วชวนพวกท่าน ขนญาติโยมที่เคยขุดดินก่อน แรกสร้างวัดตั้งแต่เริ่ม จนถึงคนใหม่ๆ นี่ไปให้หมด แล้วให้มีเสบียงเต็มที ไม่ยากจน เกิดมาแล้วมีทุกอย่างพร้อม มีเวลา มาปฏิบัติธรรมกันจริงๆ” คุณยายตอบพร้อมกับขยายความ ให้ฟัง

อยู่มาวันหนึ่งคุณยายเดินยิ้มมาเล่าให้ฟังว่า ไปขอเป็นประธานกฐินกับหลวงพ่อดมชโย ท่านก็อนุญาต เพราะคุณยายให้เหตุผลว่าได้ตรวจมาหลายปีเต็มที่แล้ว ไม่ว่าจะนั่งเข้าที่ดู จะถอนหญ้า จะปลูกต้นไม้ ตรีภิกขุก็ไม่เห็นว่ามีทานบารมีอะไรจะยิ่งใหญ่เท่ากับบุญกฐิน ปีนี้คุณยายอายุ ๘๐ ปีแล้ว อยากจะสร้างบุญใหญ่ๆ กับเขาสักที ขอเป็นประธานกฐินสักครั้งเถอะ ตลอดชีวิตนี้ไม่เคยเป็นเลย ตอนนี่ยังมีแรงพอบอกบุญตั้งใจจะบอกให้เต็มที่เลย บางคนเขามาช่วยสร้างวัดตั้งแต่ต้น หลังๆ นี่หายหน้าไปก็มี ไปอยู่ต่างจังหวัดบ้าง ต่างประเทศบ้าง บางคนก็แก่แล้ว มาบ่อยๆ ไม่ค่อยได้โอกาสทำบุญก็หย่อนไป ท่านอยากให้เขาได้บุญเยอะๆ จึงจะไปตามเขามาให้หมด

คุณยายดีใจมาก รีบไปบอกพระทุกรูปในวัดเลย เจอลูกศิษย์ที่เฒ่ายายก็บอกให้รู้หมด

คุณยายบอกว่า ทำบุญครั้งนี้ นอกจากจะได้บุญใหญ่ซึ่ง

ทำได้ยากแล้ว ยังเป็นการสร้างบุญเป็นทีม เป็นสามัคคีธรรม
เกิดต่อไปก็ชาติๆ จะได้อยู่ในวงบุญด้วยกัน ในกลุ่มคนสัมา
ทิภูญด้วยกัน ต่างคนต่างก็เป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่กัน ไม่
ต้องว่ากล่าว ไม่ต้องติเตียนกัน เห็นหน้าก็ให้อภัยกันเลย

คุณยายขอพระทุกรูป เจ้าหน้าที่ทุกท่าน รวมทั้งเด็กวัด
ทุกคน ให้ช่วยกันบอกบุญให้เต็มที่ อย่าปล่อยให้คนเก่าคน
แก่ที่เคยร่วมบุญกันมาต้องหลุดไปแม้แต่คนเดียว เราเหนียว
กันมามากแล้ว

พวกเราเกิดกันมาหลายภพหลายชาติแล้ว เมื่อตอนมา
เกิดเรามาเป็นทีมใหญ่ก็จริงอยู่ แต่เจ้ากรรม บุญของแต่ละ
คนได้มาไม่สมบูรณ์ บางคนทานหย่อนแต่ศีลดี บางคนทานดี
ศีลหย่อน บางคนทานดี ศีลดี แต่สมาธิหย่อน บางคนสมาธิดี
ศีลดี แต่ทานหย่อน สิ่งเหล่านี้ ทำให้หมู่คณะของเราที่เกิด
พร้อมๆ กัน กระจัดพลัดพรายกันไปคนละมุมโลก ยายบอก
ยายเสียดายพวกเรามาก แต่ตอนนี้หลายคนก็รู้ตัวว่า เขา
ขาดสิ่งหนึ่ง แต่ไม่รู้ขาดอะไร เขาเที่ยวตามหา แต่ไม่รู้
หาอะไร ถ้าทราบแล้วยังไม่เจอหมู่คณะเราที่ทำบุญนั่งสมาธิกัน
พร้อมหน้าพร้อมตา เขาก็ยังหาไม่พบหรือกว่าเขาขาดอะไร
ถ้ามาเจออย่างนี้เมื่อไร เขาจะรู้ ยายจึงอยากให้นักฐินยายกอง
ใหญ่ๆ และเป็นกองกฐินชนิดข้ามประเทศ

คุณเถอะ คุณยายอ่านหนังสือไม่ออก แต่อยากให้นักฐินข้าม
ประเทศ ยายอยากให้เราที่กระจัดกระจายอยู่ในประเทศ
ต่างๆ ได้มารวมกัน จะได้เป็นบุญติดตัวเขาไป เสีบียงของ
เขาจะได้เยอะ แล้วชาติต่อไปคนที่เกิดมาจนในชาตินี้จะได้

เลิกจนกันสักที เพราะบุญกฐินเป็นบุญใหญ่ ช่วยให้หายจนได้
คนเราถ้าเกิดมาจน ถึงแม้จะศรัทธาในพระพุทธศาสนาเท่าไร
ก็ไม่มีโอกาสมานั่งอย่างนี้ ต้องหาเช้ากินค่ำ เมื่อหายจน ก็มี
โอกาสมารักษาศีล มาทำภาวนาได้เต็มที่ แล้วเราจะได้ไป
นิพพานพร้อมๆ กัน

คุณยายบอกฝากหลวงพ่อกว่า

“ยายอยากเห็นญาติทางธรรมมาร่วมทำบุญกันอย่างเต็มที่
ที่ ท่านนะ นั่งสมาธิแล้วอธิษฐานว่า ใครก็ตามที่เคยทำบุญมา
ด้วยกันไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ขอให้เขาได้ข่าวบุญ ให้ได้ทำบุญ
ในครั้งนี ยายส่งสารเขา เขากำลังดิ้นรนอยู่ แต่เขาไม่ได้ข่าวเรา
ช่วยส่งข่าวไปให้ถึง ถ้าเขาได้ยินจะเข้าใจทันที บุญในตัวเขา
จะเตือนเขา

ยายเอาตัวรอดได้แล้ว ยังห่วงแต่คนอื่น ๆ อยู่ อยากให้รอด
ทุกคน ท่านช่วยยายด้วยนะ เพราะนั่นเป็นการช่วยหมู่ญาติ
และช่วยตัวเองให้ได้บุญด้วย...”

นี่คือสิ่งที่คุณยายขอร้อง ไม่เคยเห็นใครใจใหญ่ ใจใส
เหมือนท่าน ห่วงแม้คนที่อยู่กันคนละมุมโลก

คุณยายยังบอกอีกว่า

“ถ้าเราเกรงใจไม่บอกญาติพี่น้องเพื่อนฝูงให้มาร่วม
ทำบุญ ก็เท่ากับเราฆ่าเขาทิ้ง”

คุณยายใช้คำนี้การชวนเขาทำบุญเป็นการ “เก็บสมบัติ”
ให้เขา ถ้าเราไม่บอกเขาก็เท่ากับว่าเราปล่อยให้เขาจนในภพ
ชาติต่อไป

ถ้าชาตินี้ไม่บอกเขา เขากับเราก็ค่อยๆ ห่าง คุณยายใช้คำว่า ห่างที่ละคืบ แล้วก็ห่างที่ละศอก แล้วก็ห่างที่ละวา ในที่สุดห่างกันเป็นโยชน์

ยายขยายความให้ฟังว่า สมมติว่าชาตินี้เป็นพ่อกับแม่เราแต่เพราะไม่ได้ตามท่านมาสร้างบุญร่วมกับเรา ชาติหน้าอย่างมาก็เป็นแค่ลุงป้าหน้าอา ของเรา นี่ห่างไปคืบหนึ่ง พอมาเป็นลุงป้าหน้าอา เรายังมีความเกรงใจมากขึ้น ไม่บอกบุญท่าน ชาติต่อไปอย่าว่าแต่ไม่เจอเลย ถึงเจอ เราก็บอกจะเตือนเขาไม่ได้เต็มปาก ความเป็นญาติก็จะห่างออกไปอีก ชาติต่อไปจากนั้น อย่างดีก็เป็นแค่เพื่อนบ้าน ยิ่งห่างกันออกไปทุกทีๆ โอกาสจะสร้างบุญด้วยกันก็หายอน อีกชาติหนึ่งข้ามไปอย่างดีก็เป็นคนหมู่บ้าน คนตำบลเดียวกัน ต่อๆ ไปก็อาจเกิดกันคนละประเทศเลย

“การชักชวนเขาทำบุญเป็นการเก็บสมบัติให้เขา การบอกบุญไม่ใช่การรบกวน หากเราเกรงใจเขา ก็เท่ากับเราปล่อยให้เขายากจนในภพชาติต่อไป อย่าเกรงใจในเรื่องที่ไม่ควรจะเกรง ขอให้ตั้งใจบอกให้เต็มที่ มิฉะนั้น จะเป็นการใจร้ายกับญาติของเราที่ทำบุญข้ามภพข้ามชาติมาด้วยกัน เราช่วยกันเก็บสมบัติให้ญาติ ทำให้เต็มที่แล้วเราจะภูมิใจ วันหนึ่งข้างหน้าหากเป็นมนุษย์ ก็จะได้ความมั่นคง ได้รับแต่สิ่งที่ดีงาม หากไปเป็นชาวสวรรค์ ก็จะได้เสวยทิพยสมบัติ ได้รับการเคารพการขอบคุณจากผู้ที่เราไปบอกบุญเขา ขอให้ทำกันเต็มที่เถอะ อย่าทอดทิ้งใครๆ เลย”

ฟังคุณยายพูดอย่างนี้แล้ว ทำให้ย้อนไปนึกถึงเมื่อครั้ง
ยังนั่งสมาธิกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ยายเคยพูดกับหลวงพ่อกว่า

“ยายไม่ใช่จะยกตัวเองหรือกนะ แต่ว่าเป็นความจริง
โยมพ่อโยมแม่ของท่านห่วงท่านก็เฉพาะในชาตินี้ กลัวท่าน
จะตั้งหลักตั้งฐานไม่ได้ ห่วงฐานะ ห่วงครอบครัวของท่าน
กลัวท่านเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ยายห่วงท่านข้ามชาติ กลัวท่าน
ไม่ได้ไปนิพพาน ยายจึงจำใจจำใจท่านตั้งแต่ก่อนบวช ก็อย่า
โกรธยายเลย ยายห่วงข้ามชาติจริงๆ”

ดูเอาเถิด ดูน้ำใจของคุณยาย ใครที่อยู่ใกล้ชิดท่าน อยู่ใน
สายตาท่าน ท่านเป็นห่วงเป็นใยถึงขนาดนี้ แล้วคนที่อยู่ห่าง
ไกลละ ท่านห่วงใยขนาดไหน

พวกเราทุกคนนะ อย่าท้อถอย อย่าเบื่อหน่ายที่จะสร้าง
บารมี แต่จงมีความอาจหาญว่าเริง มองทุกๆ คนในโลกนี้
เป็นเสมือนญาติของเรา แล้วให้เขาได้สร้างบุญ

จงเปลี่ยนความเหน็ดเหนื่อย เปลี่ยนหยาดเหงื่อแรงกาย
ทั้งหมดของเรามาเป็นบุญให้ได้

เราจงไปตามญาติพี่น้องทุกคน ไปตามเพื่อนฝูงและ
คนที่เรารู้จักทุกคน แม้แต่คนที่เพิ่งพบหน้า หากเห็นว่า
มีแววพอจะพูดกันรู้เรื่องก็บอกบุญเขา ให้เขาได้มีโอกา
สสร้างบุญใหญ่ครั้งนี้กับเรา มาร่วมสร้างหนทางไปพระ
นิพพานด้วยกัน